

PANOVO
ZNAMENÍ

MAGICKÁ BRÁNA

Sandra Regnierová

FRAGMENT

Panovo znamení

Magická brána

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sandra Regnierová
Panovo znamení – Magická brána – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PANOVO
ZNAMENÍ

MAGICKÁ BRÁNA

Sandra Regnierová

FRAGMENT

Pro tátu, babičku a dědu.

Chybíte mi.

*A pro všechny čtenáře trilogie Panův tajemný odkaz,
kterým scházel svět elfů.*

I. DÍL

FINN

Jiný svět musí být ochráněn.

Tak zní Panův nejdůležitější zákon. Smí do něj vstoupit pouze elfové. Před všemi ostatními lidskými bytostmi a tvory uvažujícími jako lidé musí zůstat uzavřený. Všechna tajemství musí zůstat zachována.

Proto jsou veškeré přístupy do Jiného světa přísně střeženy. Několik z nich se nachází ve Velké Británii. Jedním z nich je Stonehenge, další jsou mimo jiné i v Cornwallu, Walesu, na ostrově Man nebo v Londýně.

Jeden z přístupů se nalézá v podzemí Edinburghu. Tady teď hlídám já. Nebylo tomu tak vždycky, převeleli mě sem. Nebo lépe řečeno: degradovali mě. Ale to je jiný příběh.

Každopádně tento přístup dělal Panovi, zakladateli říše elfů, starosti odjakživa. V jeho těsné blízkosti se totiž nachází Magická brána. Není nijak nápadná ani pozoruhodná. Prostor, do kterého vede, je pro edinburské podzemí typický. Je vystavěný z běžných kamenů, bez oken, bez dalšího východu. Uvnitř není žádný nábytek, jen podlaha z udusané hlíny.

Brána do této místnosti nemá žádné dveře. Je to obyčejný průchod s jednou jedinou zvláštností: z kamenného oblouku prší. Nikdo, ani lidé, ani elfové, zatím nedokázal přijít na to, odkud voda pochází. Lidé, kteří tudy prošli – ovšem před mnoha staletími, – si určitě mysleli, že je to pramen podzemní vody.

Zesnulý král Oberon tomu nevěřil. Protože tahle dešťová brána existovala již v době, kdy jeho otec Pan nechal zapečetit všechny přístupy do Jiného světa. Nejpodivnější na to všem ale je, že voda nezanechává na zemi žádné louže. Což je nesporným znamením zcela zvláštního druhu magie. Magie, kterou ovládají pouze elfové.

Takže já hlídám dvoje dveře. Ještě nikdo nikdy neviděl Magickou bránu suchou. Dokonce ani v letech 1394 a 1652, kdy ve Skotsku panovala obrovská sucha.

Dokud se neobjevila Allison Murrayová.

Dívka, která mi nesahala ani k bradě, se zrzavými kudrnami a nosem posetým píhama. Uvedla celou říši elfů do obrovského nebezpečí. Nemluvě o tom, že mi obrátila život kompletně vzhůru nohama.

A to všechno jen kvůli tomu, že chtěla uklidit.

ALLISON

NOVÉ HESLO

Během polední přestávky jsem si ve školním bufetu zalezla do nejzazšího kouta, abych si přečetla dopis od svých rodičů. Zpětně si říkám, že jsem měla raději odejít do svého pokoje a zamknout dveře, abych unikla všemu, co se na mě toho dne sesypalo. Kamarádky by mě v takovém případě nenašly a já bych mohla dál vést klidný a nerušený život obyčejné skotské studentky v jednadvacátém století.

Mohla!

Jenomže jsem se usadila v jídelně dívčí školy St. Paul's, obklopená spolužačkami, a začaly se dít věci. Podivné, zvláštní, chaotické události, které bych si nedokázala vymyslet ani ve snu.

Dopis dorazil již před třemi dny, ale nedočetla jsem ho. Každý dopis od mých rodičů obsahoval v podstatě to samé. Přinejmenším začínal stále stejnými slovy, přesně jako tehle: „Nejdražší Allie, to bys nevěřila, co vzrušujícího jsme s tvým otcem zažili...“

Pořád stejné písničky, které mě měly navnadit, ale zároveň utěšit. Kvůli tomu, že mě odložili do internátu.

Odložila jsem dopis a pustila se do bramborové kaše. Aspoň že tu dobře vaří, dokonce i červená řepa tady chutná skvostně. Snědla jsem ještě několik soust a znovu jsem sáhla po dopisu.

Než jsem se stačila pustit do čtení, zhroutil se někdo s hlasitým klením na židli vedle mě. Polekaně jsem dopis zmuchlala.

„Potřebujeme další tajné slovo!“

Camilla rozčileně pohodila svou blondatou hřívou. Židle pod ní povážlivě zavržala. Ne že by snad byla tlustá, ale bylo to spíš kvůli její statné postavě připomínající Brienne z Tarthu.

„Proč? Copak nám naše tajná slova pro *vynerвовaný*, *nudný*, *sexy týpek* a *otravní rodiče* nestačí?“ Zmuchlaný dopis jsem strčila do kap-

sy. O téhle přestávce se ke čtení už stejně nedostanu, protože jakmile se objeví Camilla, nebude Emma daleko. Ta už se rychle proplétala mezi klábosícími a mlaskajícími spolužáky a spěchala k našemu stolu. „Potřebujeme nové tajné slovo pro *otravné výměnné studenty*,“ špitla a vyčerpaně klesla na židli proti mně.

„Ale vždyť ses na ten výměnný program tak těšila,“ poznamenala jsem.

„Tenkrát jsem doufala, že se mým partnerem stane nějaký drsný Francouz. Někdo jako Alexander Skarsgård. Koho by napadlo, že se budu muset potýkat s brunetou Fleur Delacourovou?“

Emma se oprostila od všeho, čím připomínala elfku, a hlasitě si odfrkla. Camillin valach Lauredano by to nedokázal lépe. Dívky u sousedního stolu se zahihňaly.

„Doufám, že víš, že Alexander Skarsgård je Švéd?“ zeptala jsem se pobaveně.

Emma se zatvářila dotčeně. „Fakt? Sakra. To jsi mohla říct hned.“

Camilla protočila oči. „A jakým tajným slovem jí tedy budeme říkat?“

„Třeba Jon Sníh místo *otravný*?“ zeptala jsem se tiše, aby mě od sousedního stolu nikdo neslyšel. Přece jen to byla naše *tajná* slova.

Camilla zavrtěla hlavou tak důrazně, až mě švihla vlasy přes obličej. Měla by si dojít k holiči, už to má moc dlouhé. „Ne, Jon Sníh se svým ustavičně utrápeným výrazem ve tváři ani v nejmenším nevystihuje, jaká je.“

Camille vyletěla z úst taková sprostárna, že se na nás dívky od vedlejšího stolu polekaně otočily.

„Ne tak nahlas! Přece nechceme budit pozornost,“ sykla nevrle Emma. „Hlavně nechci, aby se tu teď objevila *ona*. Potřebuju si od ní odpočinout.“

Ona byla Valérie de Mallet z Montpellieru, která už dva týdny bydlela u Emmy a další dva týdny u ní ještě bydlet bude. Nutno uznat, že vypadala jako mladší vydání Mirandy Kerr, ale chovala se jako primadona. Od chvíle, kdy přijela, kvůli všemu reptala a rem-

cala. Jediné, co na ní bylo skutečně roztomilé, byla maličká jizva na horním rtu, která vypadala, že je stále v pohybu, a odpoutávala tak pozornost od jejího nesouhlasného výrazu. Člověk si nemohl pomoci a musel na ni pořád zírat, takže většinou chvíli trvalo, než k němu dolehla její slova.

Jídlo pro ni bylo příliš mdlé, krajina sklíčující, déšť moc teplý, slunce studené, Camillin kuň vypadal, že patří zapřáhnout do pluhu, a já zase jako věrný obraz hobita – abych zmínila jen pár věcí, které pomlouvala. Nesnášely jsme ji od okamžiku, kdy poprvé otevřela pusu.

Emma si uhladila hnědé vlasy. Což bylo naprosto zbytečné, protože je měla vždycky perfektní: lesklé, hladké, ani jeden neposlušný vlásek jí nekazil dokonalý vzhled. Vypadala jako modelka, vždy elegantní – navzdory školní uniformě, která jí slušela, jako by to byl kostýmek od Chanelu. Už jsem se jí nescíslněkrát ptala, jak si maluje ty protáhlé oční linky a jak si nanáší make-up, že vždycky vypadá jako filmová hvězda. Její odpověď byla pokaždé frustrující: „Já nevím. Používám jen pudr.“

O tom jsem sice silně pochybovala, ale byla to jedna z mých dvou nejlepších kamarádek. Těžko jsem ji mohla obvinít ze lži.

Já jsem byla jejím a Camilliným přesným opakem. Nespočet mých pih nezakryl ani pudr, ani make-up, rusé vlasy se mi kroutily na všechny strany bez ohledu na to, jestli jsem se je pokusila zkrotit gelem, lakem na vlasy, nebo žehličkou. Po tom všem zůstaly nanejvýš matné.

A vůbec nikdo, proti komu bych se postavila se svými sto padesáti osmi centimetry výšky, by o mně v životě neřekl, že jsem elegantní a drobná. Především můj pas jednoznačně dokazoval, jak moc mi chutnají skotské máslové sušenky – kromě jídla ve školní jídelně. Nabrala jsem si další sousto.

„Co to ta Valérie zase provedla?“ zeptala jsem se poté, co jsem všechno spolkla.

„Flirtuje s naším Banánem,“ odpověděla Emma pochmurným tónem a ukázala na druhou stranu jídelny.

Stála tam. Francouzka hezká jako obrázek. Neměla na sobě školní uniformu, ale halenku s volány, skládanou sukni a podkolenky. Ztělesnění dokonalého pařížského šarmu.

A ze všech sil flirtovala s našim sexy školníkem. Ani jsem jí to nemohla mít za zlé. Tajné slovo Banán znamenalo „sexy týpek“ a náš školník pan Scott dneska zase vypadal skvěle. Přestože venku celý den mrholí a na říjen je citelně chladno, měl na sobě přiléhavé tričko, ve kterém vynikaly jeho bicepsy.

Ještě mu nebylo třicet a kromě obstarožního učitele hudby pana Andrewse a plešatého tělocvikáře pana Abercrombieho to byl jediný muž na celé škole. A co jsme všechny na dívčí škole St. Paul's považovaly za nejlepší: okamžitě by mohl hrát příštího Jamese Bonda. Všechny jsme do něj byly tak trochu zamilované. Nejen že vypadal dobře, ale byl i velice milý a vtipkoval se všemi studentkami na škole. Přitom jsme věděly, že je ženatý a má dvě děti.

Přesto jsem Emmě rozuměla.

Pan Scott je *naš* školník, náš Banán. Ta francouzská – v duchu jsem ji počastovala Camilliným výrazem – nám přece nemůže jen tak ukrást našeho oblíbence.

„Mimočodem, než na to zapomenu, moje máma nám zajistí lístky na prohlídku Mary King's Close,“ řekla Emma. „Chtěla bych, abyste šly taky.“

Dožraně jsem zabodla vidličku do bramborové kaše.

„Cože? A to jako proč?“

Mary King's Close byla turistická atrakce tady v Edinburghu. Zdaleka to nebyla taková zábava jako *Dungeon*, a kromě toho jsme tam byly už dvakrát se školou. Což znamenalo, že toho podruhé už bylo víc než dost.

„Máma si myslí, že by Valérie měla zažít Edinburgh se vším všudy.“ Emma protočila oči. „Nedokázala jsem jí to vymluvit. Že půjdete taky, že jo? S vámi to pro mě bude snesitelnější.“

„Musí to být?“ Nesnášela jsem podzemní chodby.

„Allie, prosím! Máma nám pak koupí zmrzlinu. Ale kdybys raději chtěla máslové sušenky, tak ti je koupím já.“

Emma na mě prosebně hleděla.

„A budeš moct jít na Jezdecký ples!“ lákala mě Camilla. Vidličkou nabodla červenou řepu na mém talíři. Při tom vystříkla trocha šťávy a potřísnila jí límec bílé halenky. Nevšimla si toho a ani já, ani Emma jsme ji na to neupozornily. Byly jsme v šoku.

„Jaký Jezdecký ples?“ zeptala se Emma zvědavě.

„No přece ten, co pořádá naše jezdecké centrum o Vánocích,“ odpověděla Camilla netrpělivě. „Vždyť víš, v zámku, kde je hřebčínec, se vyzdobí taneční sál a občas se tam objeví i princezna Anna se Zarou Philips.“

Na rozdíl ode mě nežily Camilla a Emma na internátu, ale každý den docházely do školy z domova. Jako většina dívek ze St. Paul's jezdily po konci vyučování domů a mohly tak žít docela normálním rodinným životem a věnovat se svým koníčkům. U Camilly to byl její kůň a jezdeckví, Emma chodila na balet. Díky nim jsem získala představu, jak žijí „normální rodiny“, protože jsem je občas mohla doma navštívit. *Normální* rodina není tedy ten úplně správný výraz, protože ten, kdo chodí do dívčí školy St. Paul's, má bohaté rodiče. Emmi rodiče byli uznávaní advokáti, Camillini byli potomci skotské šlechty, takže díky tomu mohla má kamarádka svůj volný čas trávit v exkluzivním jezdeckém centru. Všichni jsme věděli, že ten jejich Jezdecký ples je na stejné úrovni jako ples v Downton Abbey. Protože jsem patřila k pětatřiceti internátním studentkám a byla jsem jednou ze šesti, které trávily víkendy a většinu prázdnin ve škole, to pozvání pro mě představovalo obrovskou událost. Ale nejen pro mě, jak se ukázalo.

„A ty tam pozveš Allie?“ vyhrkla Emma trochu zaskočeně.

„Nejen Allie,“ mávla rukou Camilla a tentokrát jí cákla červená šťáva z řepy na svetr. „Letos můžu pozvat své přátele. Takže pozvu vás dvě. Musíme si ještě koupit šaty a domluvit si termín u kadeřníka.“

Jezdecký ples byl obrovskou událostí, která byla ještě mnohem zajímavější od chvíle, kdy byla Camilla už dost stará na to, aby se jí směla účastnit. Což bylo poprvé loni. Tehdy pro ni celé týdny před-

tím neexistovalo jiné téma. A tentokrát s ní smíme jít i my! To je šílené! Kromě mých narozenin to bude absolutní událost roku. I když Jezdecký ples je jednoznačně větší bomba.

„Tak co, Allie? Co říkáš? Za to ty dvě hodiny v katakombách přežiješ, ne? Budeme na tebe dávat pozor, jo? Camilla tě bude držet za ruku a já budu zahánět duchy.“

„Ha ha,“ vypravila jsem ze sebe.

„Ty si vážně myslíš, že tam dole straší?“ zeptala se Camilla a začala si na prst natáčet pramínek vlasů.

„Přinejmenším to úspěšně využívají v reklamě,“ odpověděla Emma.

„Ale fakt věříš tomu, že tam kvůli moru zazdili děvčátko, které se dožaduje hraček?“ Byla tam místnost, v níž se vršila hromada hraček. Měly pomoci duchovi té malé dívky najít klid.

„Ta představa je příšerná,“ zachvěla se Emma.

„Když jsem tam byla naposled, ležel na té hromadě Tamagoči. Pochybuju, že by si duch dívky nakažené morem v osmnáctém století přál něco takového,“ poznamenala jsem.

„Můžeme se vsadit,“ navrhla Camilla. „Každá z nás si tipne nějakou hračku, kterou tam odložili turisté, a kdo bude mít pravdu, dostane zadarmo lístek do kina.“

„Souhlas.“ Emma natáhla ruku ke středu stolu a všechny jsme si plácly.

„Veverka. Já se sázím, že na té hromadě leží růžová chlupatá veverka,“ řekla jsem.

Emma se zahihňala. „Oukej. Tak já se...“

„Drak,“ skočila jí Camilla do řeči.

„Já chtěla říct auto,“ odsekla podrážděně Emma.

„Ale *já* říkám drak. Miluju draky.“ Camilla si opřela bradu do obou dlaní a nadšeně se usmála.

„Od kdy?“ zeptala jsem se. „Vždyť jsou to ještěrky. Mají šupinatou kůži, bradavice a zuby jako žralok, a navíc jim nejspíš smrdí z tlamy, protože jim mezi zuby hnije maso.“

„Znamená to tedy, že půjdeš s námi?“ přerušila můj výčet Emma.

Povzdechla jsem si. Vážně se mi tam nechtělo. Ale co mi zbývá, když mě prosí moje nejlepší kamarádky?

„No jasně,“ odpověděla jsem unaveně.

„Marie Stuartovna,“ vyhrkla náhle Emma.

„He?“ zareagovala Camilla.

„Nové tajné slovo pro Valérii: Marie Stuartovna,“ vysvětlovala Emma netrpělivě.

„To je příliš zjevné,“ namítla jsem. „Pojďme najít tajné slovo pro mrchu nebo blbou mrchu, to je víc všeobecné. A až za dva týdny zmizí, můžeme to pak použít pro Lucy Grumperovou.“ Pokývla jsem hlavou směrem k naší úhlavní školní nepřítelkyni a své bývalé spolubydlící sedící se svými kamarádkami u stolu pod oknem. Stejně jako my pozorovaly školníka a flirtující Valérii.

„Labuťka,“ navrhla jsem.

Obě dvě na mě nevěřícně vytřeštily oči. „Labuťka? Nejmenovala se tak jedna z koz v příběhu o děvčátku Heidi?“

Camilla vyprskla, jako když si odfrkne kůň, a smíchy se plácala do steh. Emma se nezadržitelně rozhihňala a oběma rukama si zakrývala pusou.

„Ach, Allie, tebe kdybychom neměly.“ Camilla mě poplácala po zádech. Zrovna jsem se snažila dostat do úst další porci bramborové kaše, ale vidlička minula cíl a kaše se mi rozpleskla na sukni.

„Jdu na záchod,“ prohlásila jsem našťavaně a vstala jsem od stolu.

Valérie byla natolik zabraná do flirtování, že si mě ani nevšimla, když jsem kolem ní procházela. Nebo mě vidět nechtěla. Zato já něco viděla.

Měla vycpanou podprsenku! A nejspíš si myslela, že si jejího poprosí nikdo nevěšmá, především náš James Bond, takže k němu vystrkovala hrudník, div se nelámala v bedrech, ale naprosto zbytečně – stejně jako všichni ostatní pozoroval jizvičku na jejím rtu.

Na záchodě jsem vymyla skvrnu ze sukne a odskočila si. Pomyšlení, že se ta nafoukaná potvora takhle vnucuje panu Scottovi, mě ale žralo.

Umyla jsem si ruce, načechrala vlasy a vydala se zpátky do jídelny. Valérie s panem Scottem se nepohnuli ani o centimetr. Cosi mu vykládala a rozmáchle u toho gestikulovala.

Ne, nepřehlédla jsem se. Z Valériiny halenky skutečně vykukoval růžek bílého papírového kapesníčku.

Perfektní! To bylo skoro až příliš jednoduché.

„Zdravím, pane Scotte,“ pronesla jsem zvesela a spiklenecky jsem se otočila na Valérii. Nevypadala příliš nadšeně z toho, že jsem ji přerušila.

„Není kouzelná?“ obrátila jsem se opět na pana Scotta a vzala Valérii kolem pasu. „Jste tak rády, že tu konečně zavál čerstvý vítr. Valérie nám toho tolik vypráví o Francii a o módě a dává nám skvělé rady.“

S rozzářeným úsměvem jsem pohlédla na Valérii, která mě pozorovala přimhouřenýma očima a snažila se nenápadně vykrotit z mého objetí. Moc dobře věděla, že její „rady“ spíš připomínaly facky. („Opravdu? Tady ještě používáte tekuté oční linky? S tím se u nás pšestalo v devadesátých letech. Takové'le spod'arry nosila moje babi. Bylo jí devadesát a už je tšii roky mrtrvá.“)

Naklonila jsem se těsně k jejímu uchu, aby to nezaslechl nikdo jiný. „Taky jsem si jednou chtěla vylepšit dekolt, ale strašně to škrábalo. Obdivuju tě, že to vydržíš. Jak ono se to říká? Pro krásu se musí trpět. Trpíš opravdu děsně statečně.“

„Nerrozumím...“ podivila se Valérie a mimoděk pohlédla do svého výstřihu. Vzápětí zrudla jako sako naší školní uniformy a zmizela na záchod, aniž by panu Scottovi věnovala byť jen jediný pohled. Jejda, přestože jsem jí to šeptala, přece jenom okolí pochopilo, o co jde.

Pan Scott se usmíval, ovšem studentky kolem nás vypukly v bouřlivý smích.

Mrkla jsem na pana Scotta a vrátila se zpět k našemu stolu.

Doprovázel mě smích. Ha, to jsem jí to ale pěkně nandala, i když to nemělo být až tak veřejné. Nicméně podle chichotu kolem mě se dalo soudit, že si ostatní dívky myslí, že si to Valérie zasloužila.

Dokonce i Lucy Grumperová se posměšně křenila a spiklenecky mrkala na pěťici svých kamarádek. Spokojeně jsem chtěla usednout na svou židli vedle Camilly, když vtom mě zarazila.

„Bez obav, byl to pro ni jen docela malinkej trapas. Začínala se jí rozpadat prsa. Co je?“

Camilla mě chytla za loket a otočila mě. Sledovala jsem její pohled a krve by se ve mně nedořezal.

Nebylo divu, že všichni říčeli smíchy. S Valérií to nemělo vůbec nic společného.

Sukni jsem měla zčásti zastrčenou v punčocháčích a všem se naskytl přenádherný pohled na moje spodní kalhotky.

GEORGOVY POZNATKY

Při nejbližší možné příležitosti jsem utekla a usadila se na lavičku na našem školním pozemku, přestože foukal nepříjemně chladný vítr. Předstírala jsem, že si čtu dopis, ale ve skutečnosti jsem chtěla strávit ten trapas. Ještě pořád mi bylo zle, když jsem pomyslela na to, že všechny holky ze školy včetně pana Scotta... Snažila jsem se co nejrychleji soustředit na ten list papíru.

„Ahoj, Allie!“ Vedle mě se objevil George. Díkybohu. Moc jsem v to doufala, když jsem si vybrala zrovna tuhle část školního areálu, aby mě nikdo „nerušil“.

George studoval na chlapecké střední škole St. Barnabas hned vedle naší dívčí školy a využíval díru v živém plotu, aby mě mohl navštěvovat. Což se dělo asi tak dvakrát třikrát týdně a o každém víkendu. Bylo mu teprve jedenáct, skoro o šest let méně než mně, také to bylo dítě internátu, které se tam ocitlo před čtyřmi lety. Já sama jsem tenkrát byla v St. Paul's teprve pár týdnů a schovávala jsem se právě v tomhle živém plotě, kde jsem nerušeně oplakávala, že mě sem rodiče odložili. Nebyla jsem dlouho sama, po chvíli se tam objevil malý rusovlasý kluk se zamazanými brýlemi a stejně tak uplakaným obličejem.

Bez jediného slova – přes naše vzlykání by z nás stejně nevypadlo nic srozumitelného – jsme se podělili o balíček papírových kapesníků a zbytek mých sušenek. To byl začátek našeho přátelství. Pro mě byl George jako malý brácha, kterého jsem nikdy neměla a nikdy mít nebudu. Maličko mi připomínal malé kuře z disneyovky Strašpytlík.

„Jak je?“ zeptal se George a zpytavě na mě hleděl. „Mizerně,“ odpovíděla jsem podle pravdy. „A co ty?“

„Ujde to,“ zněla Georgeova obvyklá odpověď. Život na internátu nenáviděl. A nezměnilo se to ani po čtyřech letech. „Co je tak mizerné?“ chtěl vědět, a tak jsem mu pověděla o svém maléru.

U George jsem si mohla být jistá, že se mi nebude smát, ale bude se mnou soucítit. Na jedenáct let byl překvapivě citlivý. „Dospělý přelčený za dítě,“ prohlásila kdysi Emma a vystihla to naprosto přesně.

„Nic si z toho nedělej, Allie. Sukni Kate Middleton před časem taky zvedl vítr a všechna média viděla, že pod ní nemá spodní prádlo. Ty jsi ale kalhotky měla, ne?“

Můj zničující pohled vyjádřil vše. George pokrčil rameny. „Takže to vlastně není ani zdaleka tak zlé. Ty se sotva objevíš ve zprávách. A už vůbec se nemusíš zodpovídat přísné babičce svého muže.“ Ztuhla jsem. „Ach. Můj. Bože! To mě ani ve snu nenapadlo.“

„Myslíš, že by ti tvoje babička vynadala?“ zeptal se George polekaně.

„Moje babička trpí demencí a žije v malé vesnici u jezera Loch Ness,“ mávla jsem rukou. Ale nedokázala jsem zabránit tomu, aby se mi ruka trochu netřásla. „To ne, jenže myslím na to, že to mohl někdo vyfotit.“

„Kdyby se to stalo, poprosím tátu, aby to z internetu odstranil. Vždyť víš, že to umí.“ Samozřejmě že to uměl. Pracoval pro královskou rodinu, takže se v takových věcech moc dobře vyznal. Zaplavila mě vlna vděku.

„Díky, hned se cítím o trochu lépe.“ Zvědavě jsem se na něj podívala. „Věvodkyně z Cambridge při svých vystoupeních opravdu nenosí spodní prádlo?“

„Co jsem slyšel, už se to změnilo.“ Kdo jiný by to měl vědět. „Co to je?“ zeptal se mě s pohledem upřeným na poskládaný dopis v mé ruce.

„Dopis od mých rodičů. Ale ještě jsem ho nečetla,“ přiznala jsem.

„Proč?“

„Protože je to dokola pořád to samé. Zažívají ta ‚ach úžasná dobrodružství‘, neustále jsou v ohrožení života, nebo to alespoň předstírají.“ Naštvaně jsem dopis odhodila.

George ho zvedl a posadil se ke mně. „Závidíš jim?“ zeptal se.

„Nezávidím,“ odpověděla jsem. „V žádném případě bych nechtěla žít jako oni. To je to poslední.“

George nic neříkal. Moji rodiče studovali zvířata a natáčeli dokumentární filmy. Věděl, že jsem je prvních dvanáct let svého života doprovázela a že mě po té mé zlé nehodě strčili do internátu. Během jedné z expedic jsem v horách spadla do propasti a naněkolikrát si zlomila nohu. Už je to čtyři a půl roku. Noha se mi uzdravila, jizvy zůstaly.

George ty jizvy na mých holeních viděl. Kvůli sukni školní uniformy sahající ke kolenům je mohl vidět každý.

Taky jsem měla zjizvený levý ukazováček a prostředníček a hůř se mi ohýbaly. Paní Bellová mě zařadila na výuku skotských horalských tanců a na kriket, protože s takovými prsty bych nikdy nemohla hrát na žádný hudební nástroj. Byla to taková moje ryze osobní a věčná vzpomínka na vzrušující život s mými rodiči.

„Proč si tedy nechceš ten jejich dopis přečíst, Allie?“ zeptal se a podával mi ho.

Odstrčila jsem ho. „Nech to být, ano? Chtěla jsem si tu v klidu lízat rány. To už je teď díky tobě vyřízené. Raději mi něco pověz o vašem novém projektu z dějepisu.“

Tenhle způsob odvracení pozornosti se mi osvědčil pokaždé.

„Máme se zaobírat vznikem podzemního tunelu v Edinburghu. Skotové odjakživa – úsporně, jak je jim vlastní – využívali každý centimetr půdy, dokonce i v dutinách opěrných oblouků pod mosty vybudovali prostory k bydlení a skladování. A určitě už jsi slyšela, že jsou všechny navzájem propojené a používali je pašeráci a vrazi. No, to je jedno. Většina těch tunelů byla údajně postavená teprve v osmnáctém nebo devatenáctém století, tedy v dobách, kdy býval Edinburgh nejlidnatějším městem v Evropě. Ale to není pravda! Představ si, Allie, že některé z nich vznikly ještě před Římany. Byli jsme v univerzitním archivu a směli jsme v něm pátrat. Pan Mason je naprosto úžasnej! Žádného jiného učitele by nikdy nenapadlo navštívit s kluky našeho věku univerzitní knihovnu kvůli práci na nějakém projektu.“

Vsadila bych se o cokoli, že ve své třídě byl jediný, komu návštěva univerzitní knihovny připadala úžasná.

Georgeovy rozzářené oči jednoznačně svědčily o tom, jak moc má svého učitele dějepisu rád. Brebentil dál. „Vypadá to, že ty první tunely pocházejí už z doby bronzové, nebo jsou i o něco starší. Ještě jsem je nedokázal přesně lokalizovat, ale jakmile zjistím, kde jedna z těch předpokládaných štol je, nic mě neodradí od toho, abych tam šel. Nechtěla bys jít se mnou?“

„Ne, díky,“ odmítla jsem rychle. „Slíbila jsem Emmě, že ji a její výměnnou studentku doprovodím do Mary King's Close. Valérie by prý měla poznat každyčký kousek Edinburghu, takže musíme do katakomb, přestože má ve středu svítit slunce. To je na mě až až. Ty přece víš, jaký vztah mám k podzemním prostorám.“

„Jé, Allie, a nemám tam jít místo tebe? Já Mary King's Close miluju! Přímo to tam přetéká historií a dramaty.“ Oči se mu rozzářily ještě o něco víc. „A kromě toho je ta Valérie fakt hezká.“

Podívala jsem se na něj svrchu. Brýle měl sice čisté, ale jeho rusé kudrny, tolik podobné těm mým, byly příliš dlouhé. Kromě toho hluboké dolíčky v jeho tvářích působily pořád hodně dětsky. Na to, aby se mu líbily holky, byl jednoznačně ještě příliš mladý.

„Už s tebou někdy mluvila?“ zeptala jsem se.

Povzdechl si. „To ne.“

„A taky nebude, jedině kdybys jí ukázal výpis z bankovního účtu svých rodičů,“ poznamenala jsem.

„To se nepovede, před Vánoci se domů nedostanu.“

„Georgi, to byl vtip,“ vysvětlila jsem mu.

„Aha, už to chápu. Valérie si všímá jenom týpků, jako je Chace Crawford,“ prohlásil sklesle.

„Třeba udělá výjimku u bohatých šlechticů, kteří vypadají jako mladší brácha Eda Sheerana,“ řekla jsem a chtěla jsem ho povzbudit, vě poplácat po rameni. Přitom jsem narazila na něco špičatého a s bolestí jsem rukou ucukla.

„Co to je? Co to tam máš?“ George vytáhl ze saka maličký odznak. „To mě mrzí. To je odznak našeho šachového klubu. Který idiot

ho nechal vyrobit ve stejné barvě, jakou má to sako?“ Spustil malinkatý odznak do kapsy.

Přes moje oba pokrivené prsty se mi táhl škrábanec, ze kterého mi okamžitě začala crčet krev.

„Sakra. Nemáš kapesník?“

Bylo mi samozřejmě jasné, že mi nepodá papírový, ale látkový s vyšitým monogramem. „Víc nóbl už to být nemůže, že ne?“

„Ne, ty se zlatou výšivkou patří výhradně mému otci,“ odpověděl suše. Zahihňala jsem se a přitiskla kapesník na ránu. Chvilí trvalo, než krvácení trochu ustalo. George mě poté vzal za ruku a důkladně si prohlížel mé prsty.

„Můžu se na to tvé mateřské znaménko dívat, kolikrát chci, a stejně mi pořád připadá jako vytetované.“

Mé mateřské znaménko mělo zvláštní tvar. Přesněji řečeno to byly tři puntíky uspořádané do tvaru otočeného trojúhelníku.

„Po té nehodě mě rodiče nechali podrobně vyšetřit, protože mi naskákaly další pigmentové skvrny. Kožní lékař mínil, že při změně tkáně se barevné změny objevují poměrně často. Ale je to nenápadné,“ vysvětlila jsem mu, i když jsem věděla, jak to myslel.

George si mou ruku zvedl blíž ke svým krátkozrakým očím.

„Ty puntíky jsou neuvěřitelně přesné. Moje pihy jsou všechny nepravdivé. Jednu mám na zádech...“ Začal si vytahovat košili z kalhot. Ale už toho bylo dost.

„Oukej, oukej, já ti věřím. Jo, už jsem ti říkala, že na mé narozeniny budeme přes víkend u Camilly doma? Bydlí v tom prastarém hradě. Hádej, co si přeju!“

George si zdlohavě zastrkoval košili do kalhot.

Podíval se na mě se zdviženým obočím. Modré oči za silnými skly brýlí byly zvětšené jako pod lupou.

„Jestli to má zase něco společného s tím hercem z filmu *Netvor*, radši to slyšet nechci,“ pronesl. Rozptýlení se podařilo, pomyslela jsem si a zvesela jsem řekla:

„Tak jo, necháme toho. Přečteme si ten dopis od našich a za každé *napínavé* a *dobrodružné* v textu dám jednu libru. Za obnos, který